

Sygn. akt V KO 14/22

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lipca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejcki

w sprawie **Z. B.**

skazanego z art. 148 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 12 lipca 2022 r.,

osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania w sprawie
zakończonych

prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 11 czerwca 1997 r., sygn. akt II AKa [...],

zmieniającym wyrok Sądu Wojewódzkiego w E.

z dnia 7 lutego 1996 r., sygn. akt II K [...]

na podstawie art. 545 § 3 zd. pierwsze k.p.k.

p o s t a n o w i ł :

**odmówić przyjęcia wniosku Z. B. o wznowienie postępowania
wobec jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Skazany Z. B. wniósł do Sądu Najwyższego pismo z dnia 10 lutego 2022 r. stanowiące osobisty wniosek o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 11 czerwca 1997 r., sygn. akt II AKa [...], zmieniającym wyrok Sądu Wojewódzkiego w E. z dnia 7 lutego 1996 r., sygn. akt II K [...]. We wniosku tym skazany kwestionuje możliwość orzeczenia wobec niego wyżej przywołanym wyrokiem kary dożywotniego pozbawienia wolności jako ówczynie kary nieznanej ustawie. Na poparcie swego stanowiska

powołuje wyrok Sądu Apelacyjnego w [...]. zapadły w innej sprawie o zbrodnię zabójstwa popełnioną przed wejściem w życie obecnie obowiązującego kodeksu karnego. W dalszej korespondencji uzupełnił swój wniosek załączając wyrok Sądu Apelacyjnego w [...]. z dnia 21 stycznia 2022 r. w sprawie o sygn. akt II AKa [...]. Jednocześnie skazany Z. B. wystąpił o przyznanie pomocy prawnej w postaci adwokata z urzędu w celu dopełnienia wymogów prawnych w postaci sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania w ww. sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Należało odmówić przyjęcia wniosku skazanego Z. B. o wznowienie postępowania jako oczywiście bezzasadnego.

Zgodnie z brzmieniem przepisu art. 545 § 3 zd. pierwsze k.p.k. sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania nierespektującego obowiązującego w postępowaniu wznowieniowym rygoru przymusu adwokacko-radcowskiego (bez wzywania do uzupełniania tego braku) w sytuacji, gdy „z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność”. Użyty przez ustawodawcę zwrot „odmawia” oznacza, że Sąd Najwyższy jest zobligowany do przeprowadzenia takiej kontroli osobistego wniosku strony, który wbrew art. 545 § 2 k.p.k. nie został sporządzony i podpisany przez profesjonalnego przedstawiciela procesowego, pod kątem okoliczności, na których go oparto. Zaznaczyć bowiem trzeba, że wniosek o wznowienie postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego podstawy zostały ustawowo skatalogowane (art. 540, 540a k.p.k., 540b k.p.k.) i nie każde, nawet zaistniałe w rzeczywistości, uchybienie procesowe będzie się w nie wpisywało.

W orzecznictwie wskazuje się, że „oczywista bezzasadność”, o której mowa w art. 545 § 3 k.p.k. powinna być rozumiana podobnie jak na gruncie przepisu art. 535 § 3 k.p.k., a zatem „bezzasadność oczywista to taka, która nie wymaga szczególnego badania, jest widoczna na pierwszy rzut oka, niewątpliwa i wniosek obiektywnie nie może doprowadzić do wzruszenia orzeczenia” (postanowienie SN z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016, nr 1, poz. 5).

Analiza pisma skazanego Z. B. jednoznacznie wskazuje, że z taką sytuacją mamy do czynienia. Podniesione przez ww. okoliczności nie mieszczą się w katalogu podstaw wznowienia określonych w rozdziale 56 k.p.k. Należy zauważyć, że orzeczenie zapadłe w innej sprawie, nawet zbliżonej pod względem faktycznym i

prawnym, nie może być poczytane za „nowe fakty lub dowody” w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. Orzeczenie sądu powszechnego nie zostało także przewidziane jako oddzielna podstawa wznowienia, co wynika z samodzielności jurysdykcyjnej sądu karnego określonej w art. 8 § 1 k.p.k. Drogę taką może otworzyć jedynie rozstrzygnięcie Trybunału Konstytucyjnego lub organu międzynarodowego działającego na mocy umowy międzynarodowej ratyfikowanej przez Rzeczpospolitą Polską.

Ponadto podkreślenia wymaga, że Z. B. po raz kolejny podnosi okoliczności polegające na orzeczeniu wobec niego kary nieznanej ustawie, o czym nie może być mowy. W zasadzie tożsamy pogląd skazany prezentował w piśmie datowanym na 25 kwietnia 2021 r., które rozpoznane zostało postanowieniem z dnia 29 września 2021 r., sygn. akt III KO 38/21. Rozbudowana argumentacja przedstawiona przez Sąd Najwyższy w tym orzeczeniu zachowuje aktualność i nie ma potrzeby przedstawiania jej na nowo. Skazany musi przyjąć do wiadomości, że w jego sprawie orzeczono karę łagodniejszą, prawidłowo i zgodnie z obowiązującymi w dacie orzekania przepisami, bez naruszenia zasady stosowania ustawy względniejszej, o czym mowa w art. 4 k.k.

Mając powyższe na uwadze postanowiono jak w części dyspozytywnej.

Pouczenie:

1. W terminie zawitym 7 dni od dnia doręczenia odpisu niniejszego postanowienia strona może złożyć zażalenie do Sądu Najwyższego.

as